

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie naprawiając szkody polegającej na utracie [przez Unię] pewnych kwot należących do środków własnych, które to kwoty zgodnie z art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia nr 1552/1989 ⁽¹⁾ (obecnie art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia nr 1150/2000 ⁽²⁾) powinny być zostać ustalone i udostępnione na poczet budżetu Unii, przy czym naprawienie szkody miałoby polegać na przywróceniu sytuacji, która istniałaby gdyby w kontekście przewozu towarów nie zostały wystawione świadectwa przewozowe EUR.1 z naruszeniem art. 101 ust. 1 decyzji Rady 91/482 ⁽³⁾ i art. 12 ust. 6 załącznika II do rzeczony decyzji w odniesieniu do przywozu mleka w proszku i ryżu z Curaçao w okresie 1997-2000, odpowiednio art. 35 ust. 1 decyzji Rady 2001/822 ⁽⁴⁾ i art. 15 ust. 4 załącznika III do rzeczony decyzji w odniesieniu do przywozu kaszy i mączki z Aruby w okresie 2002-2003, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniem ciążącym na nim na mocy art. 5 (następnie art. 10) TWE (obecnie art. 4 ust. 3 TUE);
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Organy celne Curaçao i Aruby, dwóch krajów zamorskich Królestwa Niderlandów, bezpodstawnie wydały świadectwa przewozowe EUR.1 w odniesieniu do mleka w proszku, ryżu, kaszy i mączki. Zostało przy tym ustalone, że nie były spełnione przesłanki przyznania preferencyjnego pochodzenia w oparciu o przepisy odnośnych decyzji dotyczących stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą. Nieprawidłowości, którymi były dotknięte świadectwa, doprowadziły do utraty przez Unię środków własnych w wysokości 18 192 641,95 EUR z powodu błędów popełnionych przez administrację Curaçao i w wysokości 298 080 EUR z powodu błędów popełnionych przez administrację Aruby.

Komisja uważa, że Niderlandy, jako państwo członkowskie, ponoszą zgodnie z prawem Unii odpowiedzialność za spowodowaną przez należące do nich terytoria utratę środków własnych [przez Unię] i że zgodnie z zasadą lojalnej współpracy muszą udostępnić na poczet budżetu UE całą kwotę należności celnych i opłat, które nie zostały ustalone i pobrane, oraz odsetki.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, Dz.U. 1989, L 155, s. 1.
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, Dz.U. 2000, L 130, s. 1.
- ⁽³⁾ Decyzja Rady 91/482/EWG z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Dz.U. 1991, L 263, s. 1.
- ⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską (decyzja o Stowarzyszeniu Zamorskim), Dz.U. 2001, L 314, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Austria) w dniu 3 lipca 2017 r. – Martin Leitner/Landespolizeidirektion Tirol**

(Sprawa C-396/17)

(2017/C 347/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Leitner

Strona pozwana: Landespolizeidirektion Tirol

Pytania prejudycjalne

- 1.1. Czy prawo Unii, a w szczególności art. 1, 2 i 6 dyrektywy 2000/78/WE⁽¹⁾ w związku z art. 21 karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego, który w celu wyeliminowania dyskryminacji urzędników pozostających w stosunku służbowym wprowadza regulację przejściową, w ramach której na podstawie pewnej „kwoty przeniesienia”, wyrażonej wprawdzie w kwocie pieniężnej, odpowiadającej jednak określonemu, konkretnemu stopniowi zaszerogowania, dotychczasowy dwuroczny system awansów zostaje zastąpiony przez nowy (sam w sobie wolny od dyskryminacji względem urzędników rozpoczynających służbę) system dwuroczny, co skutkuje dalszym utrzymywaniem się dyskryminacji ze względu na wiek wobec urzędników pozostających w stosunku służbowym?
- 1.2 Czy prawo Unii, a w szczególności art. 17 dyrektywy 2000/78/WE oraz art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono regulacji prawa krajowego, która uniemożliwia urzędnikom pozostającym w stosunku służbowym – stosownie do wykładni art. 9 i 16 dyrektywy 2000/78/WE dokonanej przez Trybunał w wyroku z dnia 11 listopada 2014 r. C-530/13 (Schmitzer) – zwrócić się o ustalenie ich zaszerogowania płacowego na podstawie art. 2 dyrektywy 2000/78/WE w chwili przed przeniesieniem do nowego systemu wynagrodzenia, przez to że wyłącza zastosowanie właściwych do tego podstaw prawnych z mocą wsteczną z chwilą wejścia w życie historycznej ustawy wyjściowej, a w szczególności wyklucza możliwość zaliczenia okresów zatrudnienia odbytych przed ukończeniem 18 roku życia?
- 1.3. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.2.:
- Czy postulowany w wyroku z dnia 22 listopada 2005 r., C-144/04 (Mangold i in.) prymat stosowania prawa Unii nakazuje, żeby regulacje prawne dotyczące urzędników pozostających w stosunku służbowym, które przestały obowiązywać z mocą wsteczną, w momencie przeniesienia do nowego systemu nadal znajdowały zastosowanie, tak by ci urzędnicy z mocą wsteczną mogli zostać zaszerogowani w sposób wolny od dyskryminacji w ramach starego systemu i tym samym zostać przeniesieni do nowego systemu wynagrodzenia w sposób wolny od dyskryminacji?
- 1.4. Czy prawo Unii, a w szczególności art. 1, 2 i 6 dyrektywy 2000/78/WE w związku z art. 21 i 47 karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono regulacji prawa krajowego, która likwiduje dyskryminację ze względu na wiek (w odniesieniu do zaliczenia okresów zatrudnienia odbytych przed ukończeniem 18 roku życia) w sposób jedynie deklaratoryjny, stanowiąc, że okresów rzeczywiście odbytych w warunkach dyskryminujących nie należy już postrzegać jako dyskryminujących, pomimo że dyskryminacja trwa faktycznie nadal w sposób niezmienny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 10 lipca 2017 r. – Andreas Fabri und Elisabeth Mathes/Sun Express Deutschland GmbH.

(Sprawa C-418/17)

(2017/C 347/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andreas Fabri, Elisabeth Mathes

Strona pozwana: Sun Express Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zmiana rezerwacji na inny lot stanowi stan faktyczny objęty zakresem art. 4 ust. 3 rozporządzenia⁽¹⁾?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: